

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZ LAPJA * XI. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2003. DECEMBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Világ Világossága vezessen! * Intés az őrzőkhöz * Krisztus eljövele
Csillagfényes éjszakán * Lányomok * Minek az ünnepe karácsony? * II. Rákóczy Ferenc
karácsonyai * Királyi gyermek * Szádhoz a kürtöt * Református vagy katolikus?
Karácsonyi kántálás * Imádság szeretetért, bölcsességért * Újból ősz lett * Adventi hangverseny
* Hírek, hirdetések *

ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS REMÉNYTELI ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!



A KIVILÁGÍTOTT RADOSTYÁNI TEMPLOM HAVAS, TÉLI ÉJSZAKÁN A TELIHOLDDAL

Várady Zsolt: Világ Világossága vezessen!

Haragos, hideg hangok,
Fázós, fagyos fények,
Nappali éjszaka
Sűrű, siri sötétje
Űl szíveken,
Honor megingathatatlan,
Szívós rendületlen.
A nép, mely óhajt látni

Dicső fényt és Világ-
Világosságot,
Kárhozatban tévelyg
Sűrű siri sötétben.
Hiába vergődik,
Hiába nyög,
Maga-magát megmenthetni
Nem tudja.
De Világ Világossága

Oszlat
Sűrű siri sötétet,
S hozza már
A várva-várt,
Bátorító, biztató,
Félelmet oszlató
Feltámadás-hitet.
Világ Világossága vezessen!

Levél az Olvasóhoz – Intés az Őrzőkhöz

Közeledik az Ige megtestesülésének ünnepe.

Pásztorok tudták meg először, hogy egy betlehemi jászolban a megtestesült Ige szunnyad, jámbor tehének őrzik az álmát.

Hamarabb tudták meg, mint a nagy eseményre: a Megváltó földre szállásának pillanatára hónapok óta készülő-várakozó tudósok, akiket a csillag fénye vezetett.

A pásztorok égi szózat hallatán keltek útra rövid tanácskozás után, hogy az Igét, a Logost köszöntsék. Meg is találták, előbb, mint a nagytudományú bölcsek.

A honfoglaló magyarság is így lelt rá Jézus Krisztusra, s maradt Vele és Benne ezer éven át. Abban az Európában, a földrajzi értelemben vett Európa nyugati szegletében, mely most nemzetek közötti és fölötti hatalommá készül növeszteni magát, benne az ezer éve keresztyén hitű magyarsággal. De már Krisztus nélkül. Az Ige, a Logos világosító-vigasztaló, erőt adó hatalma nélkül. A krisztusi hit, mely nélkül pedig a jövőre véglegesen népek közösségévé válni szándékozó Unió mai tagállamai és alapítói létre se jöhettek volna.

Az emberi butaság és a luciferi gőg elkészerítő bizonyítéka.

Egy Európai Unió Aquinói Szent Tamás, Assisi Szent Ferenc, Luther Márton, Kálvin János eszme- és hitvilága nélkül. A fensőbbeséges leereszkedéssel a már zárulni készülő ajtón beengedett, megcsonkult Magyarország Szent István, Szent László, Bornemissza Péter, Szenci Molnár Albert és Pázmány Péter hite, eszméi nélkül.

Minden fa koronája akkora, amekkorá láthatatlan gyökérszete. A nemzet gyökérszete a múltja. És az ezer éve őrzött hite.

Amit a kommunizmus, szocializmus, marxizmus-leninizmus, sztálinizmus nem tudott kitérőlni a lelkünkől, azt most a csudált Nyugat törli ki. A láthatatlan gyökérszertet, mint Berzsenyi Dániel írta, benne termő fergek megőrlik, s a kevély tölgy egy gyöngye szélről földre terítették.

Ne hagyjuk magunkat. Óvjuk-őrizzük lelkünkben a hatalmas, láthatatlan, mert földben rejtőző gyökérszert ránk eső, nekünk jutott hajszálgyökereit. Éljen keresztyén hitünk lelkünkben, a családban, a kisközösségekben. Hazánk még ma is kisközösségek hálózata. Megtartó erő. Nagy a mi felelőségünk, mert a költő-hangoztatta, ránk hagyott testamentum: a templom és az iskola kettős kapcsolatából az iskolát az oktatás ügyének rendőrei máris kikapcsolták.

Marad a család és a hívek közössége.

E nagy küldetés tudatával vegyük körül a jászolban szunnyadó kisdedet, akire a megváltás vértanúi feladata vár. Bennünket is megváltott és megvált, azokat is, akik gyűlölködve rázzák öklüket és gúnyos fölényvel számúzik a keresztyénség eszméjét az Unió bábeli tornyából.

Fogadjuk meg Ady Endre intését: „Őrzők; vigyázzatok a strázsán! / Az Élet él és élni akar, / Nem azért adott annyi szépet, / Hogy átvádoljanak most rajta / Véres s ostoba fenéségek, / Oly szomorú embernek lenni / S szönyűek ez állat-hős igék, / S a csillag-szóró éjszakák / Ma sem engedik feledtetni / Az ember Szépbe-szótt hitét / S akik még vagytok, őrzön, árván, / Őrzők; vigyázzatok a strázsán.”

Nemeskürty István

KRISZTUS ELJÖVETELE



„A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! Te megsokasítod e népet, nagy örömet szeresz neki, és örvendeznek előtted az aratók örömeivel, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján; Mert a vitézek harci sarija és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lészen; Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak,

erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt!” Ésaías prófeta 9:2-7.

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.”

János evangéliuma 1:14.

Isten megtartó kegyelméből újból advent időszakába érkeztünk. Ilyenkor gondolatban meggyújtjuk az első gyertyát az adventi koszorún. Advent a Krisztus várásának az ideje. Keresztyének az Úr eljövetelére készülünk. Ezt jelenti az adventus Domini latin kifejezés magyarrá fordítva.

De hogyan készülhetünk Istennek tetsző módon Krisztus születésnapjára? Úgy is kérdezhetnénk: mi a keresztyének karácsonyünnepének a titka. Hogyan ünnepeljünk 2003 évvel Jézus Krisztus születése után? Mi legyen a lényeges, sőt a legfontosabb az adventi várakozásban, a karácsonyi készülődésben és ünneplésben? Amikor olyan sok külsőség, üres csillogás, üzleti fogás, hiábavaló pompa, múló fényű ragyogás társult az ünnepi várakozáshoz. Mit tegyünk mi, keresztyének, Krisztus mai követői? Bod Péter néhai magyarigeni, alsó-fehér vármegyebeli tudós református lelkipásztor (1712-1769.), aki a Magyar Athenast is írta és szerkesztette volt egykor, szerinte a négy adventi vasárnap Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak négyféle eljövetelét hirdeti:

- 1., az idők teljességében testben jött el;
- 2., megtérésünk alkalmával a szívünkbe költözik;
- 3., halálunk óráján értünk jön;
- 4., az utolsó ítéletben ítélni jön őket és holtakat.

Az első adventi vasárnapon az első eljövetelről essék szó. Jézus Krisztus az idők teljességében testben jött el. A zsidó idősámítás Krisztus születését megelőző négy évezreden át várta a Szabadítót, akit Isten ígért népének. Próféták hirdették eljövetelét. A választott nép várakozásának módjában, a várt Messiás-Megváltó működését, munkáját tekintve olykor tévedésben voltak. Az idők teljességében, amikor Jézus Krisztus megszületett, akkor éppen a Római Birodalom igájából megszabadító uralkodót, királyt vártak a Messiás személyében, aki a politikai függőségből szabadítja meg népét. A hamis váradalom miatt nem ismerték fel a Názáretiben a Felkentet. Pedig már Ésaías prófeta is megmondotta volt nyolc évszázaddal Krisztus születése előtt: „egy gyermek születik nekünk,

fiú adatik nekünk... és hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!”

A magasságos Isten egy gyermek képében látogatta meg népét. Jézus Krisztus az ács József és szűz Mária gyermekeként egy bethlehemi istállóban született meg. Isten Fia volt – hirdette a golgotai keresztnél a pogány százados; Fiú volt, akinek adatik minden hatalom égen és földön, aki nem a magát hirdette, hanem azét, akitől jött, az Atyáét. Élete csodálatos volt, mert benne Isten országa jött az emberek közé. Sokakat tanácsolt szelíd, mégis mindenkinél határozottabb szavával. Soha nem emberekre tekintett, hanem az Atya dicsőségét kereste, és mutatta meg az embereknek. Békesség fejedelme – a virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulás ezt példázza, számárháton vonult be a szent városba, mint békességet hozó Békesség Fejedelme, s nem lóháton, mint aki a várost leigázni jött.

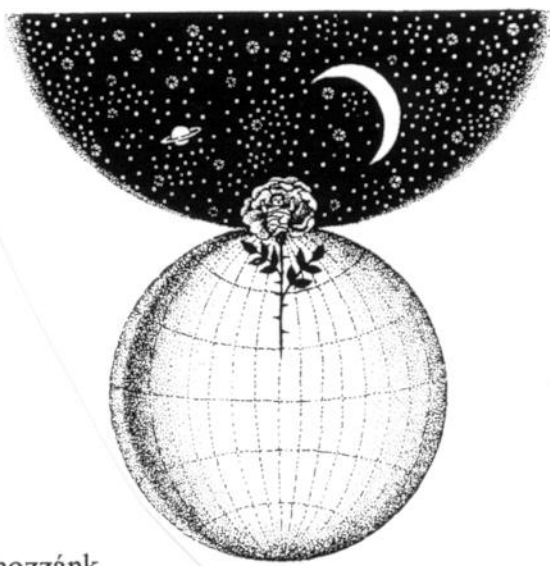
Advent tehát Jézus Krisztus eljövételének, várásának az ideje. Az idők teljességében született meg. Szabadítóul rendelte Őt az Isten a benne hívőknek, nem földi rabságból, de a bűnök igájából megszabadítani népét. Dávid magvaként jött, de Istentől, az Atyától hozta azokat a titkokat és csodákat amelyek a mi üdvösségünkre jelentettek meg. Az első nagy advent az ószövetség adventje, várakozása volt. Az idők teljességében az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. Lássuk meg mi is, ma is az ő dicsőségét! Ámen. V. Zs.



Csillagfényes éjszakán angyalszózat hangzik,
Bethlehemnek pusztáján, hol pásztornép tanyázik:
Pásztorok, ne féljete, vígan örvendezzete,
Mert földre jött, kit elküldött az Úr, az Isten néktek,
A ti üdvösségte.

Hideg jászol szalmáján égi Gyermek alszik,
Körülötte szállásán halk ének szava hangzik.
Imádják a pásztorok, tiszta szívű jámborok,
Örvendeznek, hálát zengnek az Úr nagy jóvoltáért,
Egyszülött Fiáért.

Menjünk mi is jászolához örvendező szívvel,
Boruljunk le lábához, mély hódolattal, hittel!
Isten Ő és Megváltó, Atyánál közbenjáró.
Nem félelmes: nyájas, kedves kisgyermek jött ma hozzánk,
Biztatón mosolyg ránk.



Lábnymok

Álmomban Mesteremmel tengerparton jártam, s az életem nyomai rajzolódtak ki mögöttünk. Két pár lábnym a parti homokon, ahogy Ő mindig ott járt énvelem. De ahogy az út végén visszanéztem, itt-amott csak egy pár láb nyoma látszott, éppen ahol az életem nehéz volt, sorsom mostoha. Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz: „Amikor életem kezdedbe tettem, s követődnek szegődtem, Mesterem, azt ígérted, soha nem hagysz el engem, mindennap ott leszel velem! S most visszanézve, a legnehezebb úton, legkínosabb napokon át, mégsem látom szent lábad nyomát! Csak egy pár láb nyoma látszik ott az ösvényen, elhagytál a legnagyobb ínségben?” Az Úr kézenfogott s szemembe nézett: „Gyermekem, sohse hagyta el téged! Azokon a nehéz napokon át azért látod csak egy pár láb nyomát, mert a legsúlyosabb próbák alatt, téged vállamon hordoztalak!”

Minek az ünnepe karácsony?

Kérdeztem egyszer egy hittanórán. – A télapóé, hangzott a válasz. Néztem, hogy vicc ez vagy komoly. Komolyan gondolta. – Nem az, te h...e, a fenyőfa ünnepe! Vártam a hatást. Csend volt, nem javította ki senki. Meg a szeretet ünnepe. Az ajándékozása. A családé. Egyre több vélemény hangzott el. Valójában minek az ünnepe karácsony? A legilletékesebb, Jézus ezt mondta: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” (Ján.3:16.)

Tehát nem úgy általában a szeretet ünnepe, mert a szeretet úgy általában nem létezik. Hanem az Isten irántunk való szeretetének az ünnepe. Ő ezt a világot akkor is szerette, ha ez a világ fellázadt ellene, vagy megtagadja, semmibe veszi Őt. Ennek ellenére szereti, mert enélkül összeomlana ez a világ.

Karácsony azt hirdeti: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa.” (I.Ján.4:9.) Ez a szeretet az ember önmegváltásának a csődjét leplezte le. Végérvényesen kiderült, hogy mi nem tudunk Istenhez felkapaszkodni, neki kellett hozzánk lehajolnia, hogy segítsen rajtunk. Erre a szeretetre emlékezünk, ezt ünnepeljük, ezért adunk hálát ezen az ünnepen. És azért az ajándékért, amit Isten adott az emberiségnek karácsonykor. Mert úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta. Nem valamit, hanem önmagát. Neki sokba került ez a szeretet. De semmi nem volt drága érettünk.

S mit vár tőlünk? Csak azt, hogy fogadjuk el ezt az ajándékot: „aki hisz Őbenne...” Ő kínálja, de azé lesz, aki komolyan veszi, hogy rászorul, hogy enélkül nincs élete, és hálásan elfogadja.

Azon viszont átárad ez a szeretet, az nem fél áldozatot hozni másokért, az maga is ajándék lesz a környezetének. Ezt a változást emberi erőfeszítéssel senkiben nem tudjuk létrehozni. Ez csak annak a gyümölcse lehet, amikor valaki őszinte hittel behívja életébe Jézust, és átadja neki az uralmat: „Ó, Jézusom, szegényed kér, vár, epedve hív,/ Te készítsd el, tenéked lesz otthonod e szív. / Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás, / De mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát!”

Az ilyen emberek nem fogják szaporítani a bíróságok ügyeit, nem kell őket ápolni a társadalom pénzén, hanem lesz munkaerkölcsük, és házassági, családi erkölcsük, le tudnak mondani ma a holnapért, önmagukról másokért, pillanatnyi hasznukról és kényelmükről nagy, közös ügyekért, a közösség érdekéért. Mert kicsiben karácsony ismétlődik bennük: Isten igéje láthatóvá lesz, uralma megvalósul, él bennük hit által Krisztus, s az ő Lelke irányítja őket.

Ezt tette lehetővé Isten szeretete karácsonykor. Ezt az ajándékot kínálja fel nekünk ma is a testté lett Ige: Jézus Krisztus. Aki hisz Őbenne, megragadja ezt, annak igazi élete van már itt a földön is és mindörökké. Ennek az ünnepe karácsony. Cseri Kálmán



„A gazdagság és a gőg egymásnak szomszédai.” Eusebius egyházatyja (Cézárea püspöke, 265 körül született Palesztinában, mh. 340.)

Bölcs mondás: ***Élete kezdetén mindent feláldoz az ember azért, hogy gazdaggá legyen — , még az egészségét is. Később minden vagyonát odaadná azért, hogy egészséges legyen.***

„Egész bölcsességünk két részből áll: Isten és önmagunk megismeréséből.” Kálvin János (Noyon, 1509-1564. Genf; ez utóbbi reformátora, az Institutio religionis christianae szerzője)

GYERMEKEINKNEK: Királyi gyermek

Ismertem egy kislányt, Jucinak hívták. Dús haja kuszáltan lógott le arcába, ruháján hol itt, hol ott hiányzott kapocs, vagy gomb. Ellensége volt a rendnek. Ha a szobát kitakarította, nem sok köszönet volt benne. A sarokban pókháló incselkedett: „Jól kitakarítottál, Jucika!” A sok pihe mind az ágy alatt maradt, s a bútoron sem zavarta meg a por nyugalma Jucika törölgetése.

De azután, ha olvasásra került a sor, Jucika végignyújtózott a díványon, s nem beszélgethetett vele senki sem. Édesanyja sokszor mondta szomorúan: „Jó grófkisasszony vált volna belőled.”

Hiszen éppen ez az, amire Juci is vágyott: nagynak lenni. Hátha még kitudódik róla is, hogy valamilyen előkelő család gyermeke.

Egy vasárnap délelőtt, a templomból kijövet egy csapat gyermek jött szembe az úton. Vasárnapi iskolások voltak, s most indultak kirándulásra. Ezen a napon volt az idén az utolsó vasárnapi iskola.

Vidám éneklésük már messziről hallatszott:

Fel barátim, drága Jézus

Zászlaja alatt!

Bátran, bátran segedelme

Diadalmat ad!

Juci szívét úgy átjárta a vágy: ő is velük szeretne menni! Kíváncsi is volt, vajon mivel töltik el a napot és hova mennek. „Gyere velünk, Juci” – szólalt meg az egyik kislány a sorban. Juci még egy kicsit kérette magát, dehogy árulta volna el, hogy szívesen megy!

A falu végén az erdő aljában álltak meg. Napsugár játszott a fák ágai között, s nagy csend honolt a vidéken. Olyan különös érzés vett erőt ma Jucikán. A tanító néni ajkán is olyan csodálatosan hangzottak a szavak. Beszélte az égi Királyról, akinek mi mindnyájan a gyermekei vagyunk. Ez a Király égen és földön a legnagyobb, leghatalmasabb úr. Jó dolga van egy földi király gyermekének, a királyi hercegnek, de mennyivel jobb dolga van annak, aki a menny Királyát szólíthatja atyjának. Hogy vigyáz a királyi herceg, szégyent ne hozzon atyjára, a királyra, s méltó legyen majd egykor a királyi koronára. Mennyivel inkább kell majd igyekeznie annak, akire a legnagyobb dicsőség vár.

Ugy meghatotta mindez Jucit! Makrancos, rest szívét áthatotta a vágy: méltó gyermeke lenni a mennyi Királynak!

Az, ami Juci kis szívét megdobogtatta, meglátszott az életén is. Tiszta lett a szoba, amit takarított, tiszta, rendes a ruhája, a haja. Juci rájött, hogy előkelő családból származik, hogy király az Atyja s kis szíve forró vágya volt: méltónak lenni Őhozá.

Te úgy élsz-e, mint királyi gyermek?

(Örömhír, 2003. 6. számából)

Siklós József:

Szádhoz a kürtöt

(részlet)

Mit használ az embernek,
ha az emeletes házat megnyeri,
ha a luxuskocsit megnyeri,
ha a balatoni nyaralót megnyeri,
ha a lottó ötös találatát megnyeri,
ha az érzékek minden gyönyörét megnyeri,
de lelkében kárt vall.

Csakugyan – mit használ?



TUDNI ILLIK: REFORMÁTUS VAGY KATHOLIKUS?

Mai napság gyakran hallani a címben foglalt megjelölést vallási hovatartozásokra vonatkoztatva. Egyesekről fennen hirdetik némelyek – szinte dicsekvőleg –, hogy ez református és nem katolikus. Másokról a maga igazában megingathatatlan nyakas kálvinista „öntudatos református” véleménye ez: óh, az katolikus, nem tudhatja ezt, vagy azt. Sajnálatos módon református lelkipásztor testvéreim is gyakran gondolják, mondják, sőt hirdetik a különbségtételt ily formán: református, katolikus. Sokan beszűkülten értelmezik egyháztörténetünket, mely szerintük nemzetközi szinten 1517-tel kezdődik, hazánkban pedig az ezt követő pár évtizedet jelölik meg minden kezdeteként. A déli harangszót saját felfogásuk szerint gondolják „katolikusnak”, ezért nem is hirdeti a legtöbb hazai református harang az 1456-os évi nándorfehérvári győzelmet. Magyar nyelvű Szentírás(részlet) fordítása 1590 előtt szinte említésre sem méltatik, hiszen azok a fordítások még nem reformátusok (legalábbis részben). Reformáció előtti templomaikat még a „katolikusok” építették, mintha idegenek lettek volna. Szent életü eleink, István, Imre, Erzsébet, Margit bibliai mérték szerint és emberi erények tekintetében sem állítandók túlságosan gyakran példaképekül, hiszen ők „katolikusok”. Nem beszélünk sokat a különböző szerzetesrendek a művelődés, tanítás, lelkigondozás, művészetek területén vállalt és hűséggel végzett szerepvállalásáról. Ezzel szemben gyermektáborban foglalkozáson saját fülemmel hallottam lelkipásztortársamtól a „csúnya, gonosz” Báthory Zsófiáról.

Az Anyaszentegyház középkori gyümölcseit ágastól, olykor törzestől kidobják, kivágják, sőt tűzre vetik, s így a „nem katolikus, azaz református hit” csak zsenge hajtásokat, lágyszárú alacsony növényeket képes sarjasztani. Igaz ugyan, hogy – Isten kegyelméből – ezek a növények is hozhatnak és hoznak is gyönyörűséges, illatozó virágokat, érlelhetnek és érlelnek is számócaizú édes gyümölcsöket, de óriássá, messze tekintő, idők felett szétterebélyesedő fákká nem lehetnek, melyek pedig árnyékot, védelmet nyújthatnának az alájuk behúzódni óhajtó sokaknak. Nos, ilyen megcsonkolt fává, kivágott törzsből hajtó vesszőkké teszi az elterjedt, téves vélekedés az evangélium szerint reformált anyaszentegyházat.

De – vajon a református egyház nem lenne-e katolikus? Ha a református egyház nem katolikus, akkor szekta. Annyiban egyház, amennyiben katolikus, azaz mondjuk ki magyarul: egyetemes. Hitvallásaink nem mind katolikus hitvallások? Az Apostoli Hitvallásban is az anyaszentegyház egységét, szentségét, egyetemességét (katholicitását) valljuk.

A köztudatot nagyon félrevezeti az, hogy a magyarországi Római Katolikus Egyház vezető testületét Magyar Katolikus Püspöki Karnak nevezik. A Magyarországi Református Egyház (evangélium szerint reformált egyetemes (katolikus) egyház) ezzel szemben nevében teljesen lemondott a katholicitásról, elnevezésében feladva az egyház egyik alaptulajdonságának jelzőjét. Ez önmagában nem lenne baj, hiszen az elnevezésnek nem is kell szükségszerűen tartalmaznia tulajdonságjelzőket. Azonban a Római Egyház, mely nagyobb lélekszáma miatt befolyásosabb, véleménye meghatározóbb a mai magyar közéletben, mint a református egyházé, magát nevében is katolikusnak vallja annyira, hogy a református köznyelvben a római=katolikus tévedés elevenen él. Ezért nem kellene engedni, hogy az Egyház katholicitásának ily módon kizárólagos birtokosa a római vallású testvéreink egyháza legyen. A református közvélemény és öntudat helyes történelemszemléletének helyreállítása érdekében a Református egyház legfőbb törvényhozó testülete, a Zsinat véghezvihetne egy névváltoztatást oly módon, hogy ezentúl a Magyarországi Református egyház, püspökségei, esperességei, egyházközségei és intézményei teljes nevében benne foglaltassék a katolikus megnevezés is, valahogy eképpen: Magyarországi Evangélium Szerint Reformált Katolikus Egyház.

Várady Zsolt

Karácsonyi kántálás

Régi, szép szokás, hogy karácsony szentestjén a hivek csoportjai elindulnak a községben, hogy énekszóval köszöntsék egymást Krisztus Urunk születésekor. Hóban, fagyban vagy enyhe karácsonykor cuppogó latyakban, de mennek a jó hírrel, s felhangzik ajkukról az ének szava: Dicsőség mennyben az Istennek, békesség földön az embernek. A legtöbb helyen már várják őket. Szíves kínálatban részesülnek, a kapott adományokat megköszönve, kívánnak a ház lakóinak áldott és békés karácsonyünneplést. A parókián kezdik az éneklést, s végezetül oda is térnek vissza, elfáradva, de mégis lelkesen. Az adományokat számba veszik, rövid beszámoló után kívánnak egymásnak is áldott ünnepet, nyugodt éjszakát.

V. Zs.

Várady Zsolt: Imádság szeretetért, bölcességért

Uram!
Adj értelmet a gondolatnak!
Isten!
Adj igaz, tiszta szót a szájnak!
Atyánk!
Adj szeretetet, bölcsességet!
Amely hirdeti félelmedet
Múltban, mostban, minden időkben
Hozzad vágyó emberszívekben.
Áldassék örökké az Isten!

Radostyán, 2003. XI. 28.

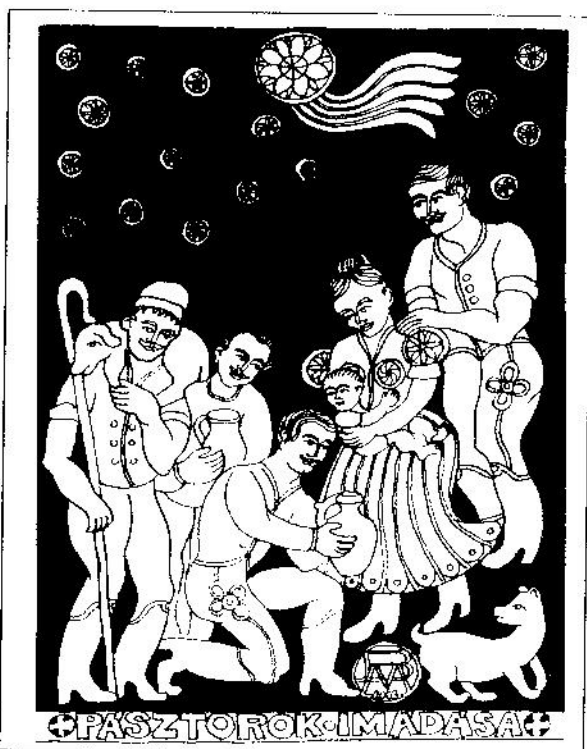
Várady Zsolt: Újból ősz lett

Újból eljött Múló Idő követe:
Az ősz.
Megmutatni nyárnak,
Ezerszínű virágnak, hogy
Pompa és ragyogás,
Tengerkék ég és arany napsugár,
Pacsirtafütty, trilla és kacagás
Elmúlik, ha az Idő lejár.
Így történt ez ma is,
Mint már sok ezerszer.
A Múló Idő intett
Hű követének,
Az ősznek.

Radostyán, 2003. XI. 28



BETHLEHEMESEK - KAPÁSZKÜRT, SOMOGY-TARNÓCZA



Adventi hangverseny

Egy ház felavatása jó, ha már az elején a z Úr áldásával történik. Nálunk is így volt. Első napunkat töltöttük új házunkban, első éjszakánkat Radostyánban, amikor megszólalt a templom harangja. Adventi istentiszteletre hívogatott. Felsiettünk. Az adventet váróénekhangtól megremegett az öreg templom fala. A lánykar lírai éneke, mint az angyalok halk suttogása. A hallgatóság elragadottságban. Néhány asszonynak könnyes volt a szeme. Az istentisztelet családi hangulatú volt. Nem is a művek, az adventi és karácsonyi énekek szólaltak meg, hanem a szeretet az ódon falak között. Bár hideg volt december 12-én, pénteken este, a szívek meleggel teltek meg. A kis Jézus arca, Mária jelleme szólalt meg az adventi várakozásban. Valaha Bethlehemből szétgurult, mint egy leejtett gyöngysorból az isteni üzenet. A gyöngyszemek szerte gurultak Európán, a világon, és eljutottak hozzánk is: MAGYARFÖLDRE. Gyökeret vertek itt és a magyar műveltségben hagyományt teremtettek. A csoda az, hogy nemcsak a magas műveltségi köröket hatották át, hanem a falusi, paraszti vidékeket is. Ezért beszélünk paraszti hagyományokról, amikor néphagyományokat emlegetünk. Bartók Bélát, Kodály Zoltánt, Kallós Zoltánt sokszor parasztimádónak is nevezték; – jogosan –! Mert az Evangélium, az advent, maga a születés barmok közt, az egyszerű nép kebelén ment végbe. Tetszett Istennek nem fényes palotába elküldeni Fiát, hanem a valódi befogadók, az egyszerű emberek közé. És az egyház mellett így intézményesült Jézus cselekedete a magyar nép körében is. Minden bizonnyal a Pitypalattyvölgyben is, ahol sajnos sokat csonkolták, bonkolták a szép hagyományt, melyet hazahozott a Kazincbarcikai Ságvári Endre Gimnázium lánykara, és csokorékban visszanyújtott a radostyániaknak. Illesse karnagyukkal együtt dicséret valamennyiüket a résztvevők közül. A mi templomainkban az elmúlt évszázadokban kifejlődött rendszer volt a többszólamú éneklés. Az elmúlt ötven esztendő politikai egyeduralma ellenben szétzilálta azt, amit az évszázadok létrehoztak. Egyszólamúvá vált az élet, a zenekultúra. Ez tanította meg a csoport karnagyát sok más kortársával együtt arra, hogy bánjon óvatosan és távlatosan az adventi hagyományainkkal, melyeket megcsonkítanak rövidtávú érdekek, politikai áramlatok. A kultúránk csúcsát pedig az Isten dicsőítése jelenti, melyet csodaszépen Radostyánnak adtak a Ságváris lányok. Néhányan munkahelyekről, főiskolákról tértek vissza a régebbiek, kórussegítőként főleg az elsős gimnazisták közé. Általuk állhatott előttünk a hajdani Mária, a barmok között megszületett kis Jézus és a falusi ács alakja. Ebből az angyali énekből részesedhettünk mi is az első Radostyánban eltöltött éjszakánkon. Legyen az Úré a dicséret érte.

Kardos Katalin

György Horváth László

HÍREK, HIRDETÉSEK

A karácsonyi ünnepi istentiszteleti rend: advent IV. vasárnapján délelőtt 10 órakor, délután 3 órakor a gyülekezeti teremben. 22-én és 23-án este 5 órakor bűnbánati istentiszteleteket tartunk ugyan ott. 24-én, karácsony szentestjén 4 órai kezdettel a templomban. Ünnep első napján délelőtt 10 órakor a templomban úrvacsoraosztással, délután és ünnep másnapján vasárnapi rend szerint a gyülekezeti teremben lesznek az istentiszteletek. Óesztendő napján este 5 órakor, újév napján vasárnapi rend szerint tartjuk az alkalmakat.

Karácsony szent ünnepére **Sajtos Szilárd V. éves debreceni legátus** érkezik hozzánk ígét hirdetni, első nap délután, második nap mindkét alkalommal. A diákpénzt Pingitzer Gábor és Soós Áron konfirmandusok gyűjtik a községben, s egyben osztogatják 2004-es évi kártyanaptárunkat.

Az úrvacsorai szent jegyeket karácsonyra Gál Gyula és családja adományozza Isten dicsőségére.

Örömmel számolhatok be a hittan csoportok munkájáról, szépen kialakultak és rendesen járnak azok, akik elkezdték szeptemberben.

Adventben csütörtök esténként bibliaórát tartottunk a gyülekezeti teremben.

December 12-én a kazincbarcikai gimnázium Bach Kamarakórusa **adventi hangversenyt** adott nagy örömünkre ősi templomunkban. Köszönet legyen érte.

December 14-én, advent III. vasárnapján délelőtt „vendég” igehirdető szolgált közöttünk, György Horváth László tiszadorogmai lelkipásztor személyében, akit radostyáni lakosként (is) köszönhetünk és tisztelhetünk.

Adományokat gyűjtünk a Johannita Lovagrend szervezésében a **kárpátaljai magyar testvéreink** iskoláinak, óvodáinak működtetéséhez. Ezeknek az intézményeknek a léte vagy nemléte: **MAGYAR LÉTKÉRDÉS.**

Pénzünk értékének romlása miatt az egyházmegye javaslatára 2004-ben 3.000.- forint lesz az egy főre eső egyházfenntartói járulék mértéke Radostyánban.



RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református

Egyház Lapja

Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt József

lelkipásztor

3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám

E-mail:

varadyzsolt@freemail.hu

Telefon: 48/424-570

Megjelenik: Igény szerint,

évente legalább egyszer

Ára: 50 Forint

Lapunknak szánt írásait, észrevételeiket a fenti címre kérjük.

XI. évfolyam 3. szám

(26. szám)

2003. karácsony hava

„... **múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.**”
(1.János2:8.)